

že se tak stalo včas, t. j. záhy po vzkazu žalované stran výpovědi, zjistil první soud na základě korespondenčního lístku žalobce ze dne 7. dubna 1932 a od zjištění toho se odvolací soud neuchýlil, takže není v tom směru odůvodněn ani uplatňovaný dovolací důvod vadnosti řízení podle § 503 čís. 2 c. ř. s., ani rozporu se spisy podle § 503 čís. 3 c. ř. s. Ostatně měl žalobce nedostatky náležitostí ústní výpovědi uplatňovati — jak již řečeno — v námitkách proti mimosoudní výpovědi žalované a nemůže nedostatky tyto k platnosti přiváděti nyní ve sporu o vyklizení bytu (§ 571 třetí odstavec c. ř. s.). I ústní mimosoudní výpověď jest účinnou, nebyly-li proti ní podány námitky, třebaže nemá povahu exekučního titulu. Účinnou výpovědi zrušuje se však dosavadní smlouva nájemní a tato pozbývá platnosti. Právním důsledkem toho jest, že nájemní smlouvu, která již po právu netrvá, nelze znova vypověděti; výpověď taková jest bezpředmětnou a bezúčinnou, byť i proti ní nebyly rovněž podány námitky, a nelze proto z důvodu nové, žalobcem dané mimosoudní výpovědi domáhati se žalobou vyklizení a odevzdání předmětu nájmu v čase v nové výpovědi k stěhování určeném (srovnej k tomu rozh. čís. 10.783 sb. n. s.). Nižší soudy posoudily tudíž věc po stránce právní správně, když žalobu o vyklizení bytu na základě mimosoudní výpovědi žalovaného dané dne 16. dubna 1932 ku dni 15. května 1932 zamítly.

Čís. 12723.

Přípustnost pořadu práva pro nárok na vrácení zápůjčky, již poskytl žalobce vlastním jménem a pod vlastní zodpovědností z peněz obce jím spravovaných žalovanému k účelům provozu obecního podniku, jehož správcem byl žalovaný.

(Rozh. ze dne 24. června 1933, R II 217/33.)

Žalobce domáhal se na žalovaném zaplacení 2.500 Kč, tvrdě, že žalovaný peněz zapůjčil žalovanému z obecních peněz vlastním jménem a pod vlastní zodpovědností bez předepsaného poukazu jakožto zálohu na provoz obecní cihelny spravované žalovaným. K námitce nepřípustnosti pořadu práva soud prvního stádu žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle § 41 j. n. jest příslušnost soudů a tudíž i přípustnost pořadu práva posuzovati podle udání žaloby, a rozhoduje tu jen povaha uplatňovaného práva nebo nároku, zda je to právo soukromé, čili nic. V souzeném případě jest hlavním základem žaloby žalobcovo tvrzení, že vyplatil žalovanému jako zápůjčku vlastním jménem a na vlastní zodpovědnost částku 2.500 Kč, jejíž vrácení se nyní žalobou domáhá. Žalobce uplatňuje tudíž proti žalovanému nárok ze zápůjčky (§ 983 obč. zák.)

a jde proto o nárok soukromoprávní. Této povahy nepozbývá dotyčný nárok tím, že žalobce poskytl žalovanému zápůjčku z peněz obce jím spravovaných a k účelům provozu obecní cihelny, jejíž správcem byl žalovaný, neboť tím nenabylo žalobcovo jednání rázu veřejnoprávního, an tvrdí, že nejednal ve své funkci jako pokladník obce, nýbrž vlastním jménem a na vlastní zodpovědnost a že žalovaný podle vlastních údajů potřeboval peníze na provoz obecní cihelny. Ze žalobcovy zmínky v žalobě, že mu obec postoupila případné nároky na náhradu škody proti žalovanému, ještě nevysvítá, že žalobce uplatňuje proti žalovanému tento postoupený nárok. Stěžovatel sice popírá správnost žalobcova tvrzení, že jednal vlastním jménem a na vlastní zodpovědnost a namítá, že mu žalobce vyplatil peníze jako pokladník obce pro obecní cihelnu, již žalovaný spravoval. Než touto námitkou nebyl by vyloučen pořad práva pro žalobní nárok, zakládající se na zápůjčce podle § 983 obč. zák., kterou žalobce žalovanému poskytl soukromě; kdyby byla uznána dotyčná námitka za opodstatněnou, mělo by to jen ten důsledek, že by žaloba založená na soukromoprávním titulu jako neodůvodněná musela býti zamítnuta.

Čís. 12724.

Projevila-li hlavní strana, že se podrobuje rozsudku odvolacího soudu, pozbylo účinnosti dovolání podané vedlejším intervenientem, jenž nebyl stranou ve sporu ani vedlejším intervenientem s právy nerozlučného společníka ve sporu.

Učinila-li hlavní strana prohlášení o bezpředmětnosti dovolání teprve po podání dovolací odpovědi, jest povinna nahraditi odpůrci náklady dovolacího řízení.

(Rozh. ze dne 24. června 1933, Rv II 527/33.)

Vedlejší intervenientka, které byl žalobcem opovězen spor doručením stejnopisu žaloby, přistoupila ke sporu a účastnila se jednání, počínajíc prvním rokem. V této vlastnosti podala proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek soudu první stolice, zamítající žalobu, dovolání dne 5. ledna 1933. Žalobce podáním došlým na soud dne 20. února 1933 č. j. Ck I 60/32-17 prohlásil, že se tento opravný prostředek stal proti jeho vůli, že mu odporuje a žádá, by byl pokládán za bezpředmětný.

Nejvyšší soud se usnesl, že s rozhodnutí o dovolání vedlejší intervenientky schází a uložil žalobci, by nahradil žalovanému útraty dovolací odpovědi.

Důvody:

Ve smyslu § 19 c. ř. s. má sice vedlejší intervenient právo, by na podporu hlavní strany uplatňoval útočné a obranné prostředky, nabízel důkazy a předsebral všechny jinaké procesní úkony, tedy i, by po-